

σαντά πη μάλιστα κατά Πολυκράτην τὸν Σαρ-
μου τυράννου. τοῦτου Φασίν ἀδόντος καταγελά-
σιον τὰ παιδάριον. τὸν δὲ μαθόντα, Φάναι, βέλ-
των οὐν ἡμῶν ἀστὶν διὰ τὰ παιδάριον. γέγονε δὲ
καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος ἱστορικός, καὶ αὐτὸς
Μιλήσιος, τῆ Ἰαδί γεγραφώς.

verba, & sequentia tanquam ἀπ' ἄλλου ἀρχῆς accipit:
sed fallitur. H. Casaub. II Ἄλλος Ἀναξίμανδρος] Hujus vitam habes apud
Suidam. Idem.

ΑΝΑΞΙΜΕΝΗΣ.

Αἰναξίμενης Εὐρουστράτου Μιλήσιος, ἤκου-
σεν Ἀναξίμανδρον ἔνοιθε καὶ Παρμενί-
δου Φασίν ἀκούσαι αὐτόν. ὁ οὗτος ἀρχὴν ἀέρα
εἶπε, καὶ τὸ ἀπειρον. κινεῖσθαι δὲ τὰ ἀστρανοῦχ
ὑπεργῆν, ἀλλὰ περὶ γῆν κέρχεται τε γλώσση
Ἰαδί ἀπλή καὶ ἀπερίττω. καὶ γέγονται μὲν
(καθὰ Φασίν Ἀπολλώδαρος) τῆ ἐχρησιστῆ τρίτῃ
Ὀλυμπιάδι. ἔτελεύτησε δὲ περὶ τὴν Σάρδεων
ἀλωσιν. γέγονασιν δὲ καὶ ἄλλοι δύο, ἡ Λαμψα-
κηνὸς ῥήτορ, καὶ ἱστορικός, ἕς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν

1 Anaximenes, Eurystrati filius, Milesius Anaxi-
menem suum vidit. Simplicius loco supra ter citato
Anaximenum Eurystrati quidem filium, ac Milesium
appocit; Anaximandi tamen non discipulum, sed
Solalem nominat his verbis. Anaximenes de Eurystrato
Mileticus, ἰταῖος γένους Ἀναξίμανδρον. At Plinius
loco proxime citato discipulum Anaximandi dicit;
quod & Cicero quoque confirmat Acad. quæst. c.
29. h. Aldeh.

2 Αρχὴν ἀέρα ἔπει καὶ τὸ ἀπειρον] Duo ergo videntur
Anaximenes agnovisse principia, Aetrem, & Infinitum
naturæ: quam folam Anaximander esse dixit, &
qua omnia pignorentur. Atqui ex Aristotelis inter-
pretibus in primum τῆς φυσικῆς ἀναστάσεως, intelligi-
mus, Anaximenum inter eos fuisse qui unicum ponent
rerum omnium principium: quoniam Cicero quoque
& Plutarchus idem scribunt, licet inter eos non planè
conveniat. Cicero Lucullo, Anaximenes infinitum
ἀέρα, sed ea quæ ex eo oriuntur definita: γῆν τε αὐτὴν
τενεατὴν ἀερατὴν, ἔπειτα, τὴν ἐξ ἡσ οὐρα. Plutar-
chus: Ἀναξίμενης ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπείριστον, non
ἀέρα ἀπειρον. quam sententiam tribuit idem Archelao.
A Plutarcho sicut Aristotelis interpretes, quos sequitur
Theodoretus. Galenus sic, Ἀναξίμανδρος δὲ αἰεῖρα
Ἀναξίμενης δὲ, καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἀέρα.
H. Casaub.

3 Ἰσχυρὸν ἀναξίμενης ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν] Verba
Simplicii de Anaximenis opinione loquentis. Ἀναξί-
μενης δὲ, ἰσχυρὸν, Ἐυρουστράτου Μιλήσιος, ἰταῖος γένους
Ἀναξίμανδρον, μὴν μὲν τὸν ἰσχυρὸν Φασίν καὶ ἄ-
πειρον Φασίν, ἀπὲρ ἰσχυρὸν οὐκ ἀπείριστον δὲ ὡς πρὶν ἰσχυ-
ρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀπείριστον, ἀέρα λέγων αὐτόν, & que
sequuntur. Aldeh.

4 Μιτῶν ἐστὶν ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ὅσοι Σαρδὰς ἔλαβον.] Mirum, Stra-
bonem, qui inter claros viros Lampfacō ortos Anaxi-
menem oratorem ponit, istum historicum prætermis-
sisse, ejus tamen apud Athenienses mentio, & Scythiarum,
atque alios. Diodorus argumentum ejus histo-
rici his verbis explicat, Ἀναξίμενης ἡ Λαμψακηνὸς τῶν
πρώτων τῶν Ἑλληνικῶν ἀνιγραψῶν, ἀρχαῖος ἀπὸ ἀποστο-
λίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνορθῶν κατὰ
στρεφῆ δ' εἰς τὸν ἰσχυρὸν μῶρον, καὶ τὸν Ἐπαμεινώνου
τελευτῶν. περιέλαβεν δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τὴν
Ἑλλάδα καὶ βαρβάρων πράξεις, ἰσχυρὸν δὲ καὶ lib.
xv. H. Casaub.

5 Ὅς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν τοῦ ῥήτορος τοῦ τῆς Ἀλεξάνδρου
qui

post obiisse diem. Floruisse autem maxi-
mè sub Polycrate Samiorum tyranno.
Ajunt eum canentem à pueris irrisum; eo-
que comperto dixisse, Canendum ergo
puerorum causa modulatus. Fuit et alius
Anaximander historicus, et ipse Milesias,
Ionicus scriptor.

ANAXIMENES.

Αἰναξίμενης Εὐρυστράτι filius, Mile-
sius, Anaximander auditor fuit. Qui-
dam et Parmenidem audivisse asserunt. Sic
initium dixit æra, et infinitum. Moveri si-
dera non supra terram, sed circa terram. Usus
est autem Ionica locutione simplici et mi-
nimè facata. Sexagesima tertia Olympiade
natus esse, atque eo anno quo Sardes cæ-
pta sunt, obiisse diem, Apollodorus tra-
dit. Fuertunt et alii duo, Lampfaceni, ejus
nominis: orator unus, alter historicus,

1 Anaximenes Eurystrati filius, Milesius Anaxi-
menem suum vidit. Simplicius loco supra ter citato
Anaximenum Eurystrati quidem filium, ac Milesium
appocit; Anaximandi tamen non discipulum, sed
Solalem nominat his verbis. Anaximenes de Eurystrato
Mileticus, ἰταῖος γένους Ἀναξίμανδρον. At Plinius
loco proxime citato discipulum Anaximandi dicit;
quod & Cicero quoque confirmat Acad. quæst. c.
29. h. Aldeh.

2 Αρχὴν ἀέρα ἔπει καὶ τὸ ἀπειρον] Duo ergo videntur
Anaximenes agnovisse principia, Aetrem, & Infinitum
naturæ: quam folam Anaximander esse dixit, &
qua omnia pignorentur. Atqui ex Aristotelis inter-
pretibus in primum τῆς φυσικῆς ἀναστάσεως, intelligi-
mus, Anaximenum inter eos fuisse qui unicum ponent
rerum omnium principium: quoniam Cicero quoque
& Plutarchus idem scribunt, licet inter eos non planè
conveniat. Cicero Lucullo, Anaximenes infinitum
ἀέρα, sed ea quæ ex eo oriuntur definita: γῆν τε αὐτὴν
τενεατὴν ἀερατὴν, ἔπειτα, τὴν ἐξ ἡσ οὐρα. Plutar-
chus: Ἀναξίμενης ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπείριστον, non
ἀέρα ἀπειρον. quam sententiam tribuit idem Archelao.
A Plutarcho sicut Aristotelis interpretes, quos sequitur
Theodoretus. Galenus sic, Ἀναξίμανδρος δὲ αἰεῖρα
Ἀναξίμενης δὲ, καὶ Διογένης ὁ Ἀπολλωνιάτης, ἀέρα.
H. Casaub.

3 Ἰσχυρὸν ἀναξίμενης ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν] Verba
Simplicii de Anaximenis opinione loquentis. Ἀναξί-
μενης δὲ, ἰσχυρὸν, Ἐυρουστράτου Μιλήσιος, ἰταῖος γένους
Ἀναξίμανδρον, μὴν μὲν τὸν ἰσχυρὸν Φασίν καὶ ἄ-
πειρον Φασίν, ἀπὲρ ἰσχυρὸν οὐκ ἀπείριστον δὲ ὡς πρὶν ἰσχυ-
ρὸν, ἀλλὰ καὶ ἀπείριστον, ἀέρα λέγων αὐτόν, & que
sequuntur. Aldeh.

4 Μιτῶν ἐστὶν ὡς ἐπὶ τὸν ποταμὸν, ὅσοι Σαρδὰς ἔλαβον.] Mirum, Stra-
bonem, qui inter claros viros Lampfacō ortos Anaxi-
menem oratorem ponit, istum historicum prætermis-
sisse, ejus tamen apud Athenienses mentio, & Scythiarum,
atque alios. Diodorus argumentum ejus histo-
rici his verbis explicat, Ἀναξίμενης ἡ Λαμψακηνὸς τῶν
πρώτων τῶν Ἑλληνικῶν ἀνιγραψῶν, ἀρχαῖος ἀπὸ ἀποστο-
λίας, καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου γένους τῶν ἀνορθῶν κατὰ
στρεφῆ δ' εἰς τὸν ἰσχυρὸν μῶρον, καὶ τὸν Ἐπαμεινώνου
τελευτῶν. περιέλαβεν δὲ πάσας σχεδὸν τὰς τὴν
Ἑλλάδα καὶ βαρβάρων πράξεις, ἰσχυρὸν δὲ καὶ lib.
xv. H. Casaub.

5 Ὅς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν τοῦ ῥήτορος τοῦ τῆς Ἀλεξάνδρου
qui

qui oratoris è forete nepos, ejus qui Ale-
xandri gesta conscripsit. Extat Philosophi
Anaximenes epistola hujusmodi.

Anaximenes Pythagore.

* Thales Examii filius in senectute hand
felicitate deceffit. Is cum, ut consueverat,
una cum ancillula sidera inspecturus atrio
domus matutinus exisset, immemor ut fe-
se loci situs haberet, dum aethera securus
explorat, in præruptum locum ingressus
cecidit. Milefii sideram observatoris huic
finem tradunt. Cæterum nos, nostrique fi-
lii et sodales, qui literarum amore tene-
mur, tanti viri jugiter meminimus, atque
in illius maxime doctrina acquiescamus.
Initium certè univèrsi Thaletem in-
venisse confiteamur.

Anaximenes Pythagore.

* Confultus nobis egisti qui ex Samo
Crotone commigrasti, ut quietus vive-
res. Nam Ætidae cum aliis infestis sun-
tum Milefii tyranni dominantur. Medo-

7 τοῦ ῥήτορος τοῦ τῆς Ἀλεξάνδρου πράξεις γεγρα-
φίτος. οὗτος δὲ ὁ Φιλόσοφος καὶ ἰσχυρὸν ἄδ.
Ἀναξίμενης Πυθαγόρῃ.

* Ὁ ἄλλος ἐκ καλοῦ ἐπὶ γῆρας οὐκ εὐποτὸς ἦν
οἴχεται. εὐφρόνης, ὡς πρὸς εἶδεν, ἀμα τῆ ἀμ-
φιπέλου προῖον ἐκ τοῦ αὐλίου τὰ ἀστρα ἐθέτο
καὶ, εὐ γὰρ ἐς μνήμην ἔθετο, θεούμενος, εἰς τὸ
κρημνῶδες ἔμβασι καταπίπτει. ἰσχυρὸν μὲν
νῦν ὁ αἰθερολόγος ἐν τοῖσδε κείται τέλει. ἡμέες δὲ
οἱ λεοχηνώται, αὐτοὶ τε μεμνῶμεθα τοῦ ἀνδρός,
οἱ τε ἡμῶν παῖδες τε καὶ λεοχηνώται ἐπιδοξιοῦ-
μεθα δ' ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις. ἀρχὴ μὲν τὰ παν-
τὸς τοῦ λόγου θαλῆ ἀνακείσθω. καὶ πάλιν,
Ἀναξίμενης Πυθαγόρῃ.

* Ἐυβουλότατος εἰς ἡμῶν, ἡ μετὰ ἀσπαστῆς ἐκ
Σάμου εἰς Κρότωνα, ἐνθα δὲ εἰρηγῆς. ἰσχυρὸν οἱ δὲ Λια-
κέος παῖδες ἄλλοις τὰ κακὰ ἔρδουσι, καὶ Μιλη-
σίους οὐκ ἐπιλείπουσιν αἰσιμνῆτας. ἰσχυρὸν δὲ

1 Hic igitur sire rhetor, sire ora-
tor, etiam historian scripsit. At Ambrosius sic legit
hunc locum, ἐπὶ ἀλλοφῶ οἰς ἢ τοῦ ῥήτορος, τὰς τῶν
Ἀλεξάνδρου πράξεις γέγραφε. Nihil mutaverim: vide
Suidam. Idem.

2 Ex rhetoris serone naturæ est ejus, qui de rebus ab
Alexandro gestis scripsit] Hujus autem rhetoris est
Rhetorica ad Alexandrum, quæ Aristoteli falso tri-
buitur, quantum ego conjicio. Aldeh.

3 Ὁ ἄλλος ἐκ καλοῦ] Deest vox βίου, fatali scriba-
rum officina, ubi due voces familiariter exunt. Οἴχη-
σθαι simpliciter, ut plurimum, ut & ἀπὸ κείνου. sed ut
ἐπιδοξιοῦ ἐκ τοῦ βίου dicitur: ita & οἴχησθαι.
ἀπὸ κείνου βιωτῆς in Poëta, vulgo notum: ἐπιδοξιοῦ-
σθαι pro μοῖς, vox Homérica. Opportunè autem
hic τῶν καλοῦ βίου fit mentio, ad præveniendā re-
memorandā judicā, quia mortuus ois ἰσχυρὸς. Vulga-
tissimum enim apud Atticos verbum, ab Aristophane
in una eademque Comædia, ter usurpatum; κακὰ
κακῶς ἔδωκε. Ab Atticis ad alios transit, sacros
etiam scriptores, ut videre est, Math. xi. v. 4. Met.
Casaub.

4 ἰσχυρὸν] Ὁ ῥήτορας ἐκείνου. Henr. Steph.
70 Μιλήσιος μὲν τῶν] Scribo, μὲν pro. pro. οὐ.

5 Ἐπιδοξιοῦμεθα δ' ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις] Lego, ἐ-
πὶ δὲ ἐπιδοξιοῦμεθα γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις. ἀρχὴ μὲν τὰ, &c.
Non dubium sententiam hanc esse, colendam sanctè
Thaleris memoriam omnibus αἰθερολόγοις: quippe à
quod tunc fonte aliquo manantē studia rerum itarum:
quod fortasse queat aliquod ejus scriptis adici: non enim
consummatam à Thalece eam esse sententiam, sed cer-
tè inveniam. Illud ἐπιδοξιοῦμεθα videtur cōtroum. He-

DIODORUS LACRITII.

fychius exponit, ἐπιδοξιοῦμεθα, προσδοκῆσαι, quod pu-
tate queat aliquis huic loco convenire pro ἀδικεῖν &
ἀδελφῆ. Sed certum est Helychium respectivissimum ejus
verbi usum quo dicimus, ἐπιδοξιοῦμεθα ἄριστον, quod usi-
tatum dicitur προσδοκῆσαι, quare nihil ea interpretatio
ad hunc locum. Idem.

6 Ἐπιδοξιοῦμεθα δ' ἐπὶ τοῖς ἐκ. λ.] Valde probè Adobe-
ndini verionem horum verborum, Ἐπιδοξιοῦμεθα ἄριστον
nos inter nos scripturamus. Eo magis, quia illa nec
dum viâ de sensu ita judicabamus, alter exponen-
tibus minime assentientes. Ita veteres Christiani in quo-
tidianis congressibus, verba quædam Christi, aut ad
Christum pertinentia, in ore semper habebant: quale
illud Apostoli: ἰμοκρίτας ἰσχυρῶν καὶ κἀγὼ τὸ κρο-
με. Met. Casaub.

7 Ἐυβουλ.] Legendum videtur εὐβουλότατος. Henr.
Steph.

8 Qui Samo Crotone migrasti] Pythagoras enim
ex Ægypto, quo disciplina causa profectus fuerat,
Samum reversus, cum Polycrate tyrannide oppres-
sam offendisset, Crotone cessavit. Lactantius in Py-
thagora. Aldeh.

9 Οἱ δὲ Λιακέος παῖδες] Polycrates, Sami tyran-
nus. Sic Herodotus. In fine lege, ὅσθ' οἱ κακῶτατος
μὲν Κροτωνίτης. καθάμιστος ἐκαστὸς αἰσχυρὸς, cum
scriptis eodd. H. Casaub.

10 Ἐπιδοξιοῦμεθα δ' ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις] Lego, ἐ-
πὶ δὲ ἐπιδοξιοῦμεθα γὰρ ἐπὶ τοῖς ἐκείνου λόγοις. ἀρχὴ μὲν τὰ, &c.
Non dubium sententiam hanc esse, colendam sanctè
Thaleris memoriam omnibus αἰθερολόγοις: quippe à
quod tunc fonte aliquo manantē studia rerum itarum:
quod fortasse queat aliquod ejus scriptis adici: non enim
consummatam à Thalece eam esse sententiam, sed cer-
tè inveniam. Illud ἐπιδοξιοῦμεθα videtur cōtroum. He-

11 Et Milesius tyranus non desunt à seculo delati.]
Hoc ipsum superiore libro Thales Milesius in epistola
ad Solonem testatus est. Idem.

12 Formidolosus quoque nobis est Medorum Rex.]

ἤμιν καὶ οἱ Μήδων βασιλεῖς, οὐκ ἦν γε ἐβίλωμεν δασμοφόρον· ἀλλὰ μέλυσαι δὴ ἀμφὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπάντων Ἰωνῶν Μήδους καθίστασθαι ἐς πόλεμον καταστάσει δὲ οὐκέτι ἐλπίς ἡμῖν σωτηρίας. κῆρ δ' οὐδ' ἀναχμῆνης ἐν θυμῷ ἐπέχει αἰθερολογεῖν, ἐν δέματι ἐὼν ἐλευθρὸν ἢ δουλῶσύνης; οὐ δὲ εἰ καταθύμιος μὲν Κροτωνίτησι, καταθύμιος δὲ καὶ τοῖσι ἄλλοισιν Ἰταλιώτησι. Φυτεύουσι δὲ τοὶ λεσχηνώται καὶ ἐν Σικελίῃς.

Cyrum significat, qui desicto eo tempore Creso Lydiae regis, Sardibusque, Cressi regia, expugnatis, totius Ionie populis imminuebat, iratus Grecis, quod se, illos ad suam amicitiam invitantem, neglexissent.

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ.

Ἄναξαγόρας Ἡγεσίβουλου ἢ Εὐβούλου, Κλαζομένιος. οὗτος ἤκουσεν Ἀναχμῆνης, καὶ πρῶτος τὴν ἡμῶν ἐπέστησεν, ἀρχαίμενος οὗτο τοῦ συγγραμματος, ὅστιν ἠδῆως καὶ μεγαλοφρόνης ἠρμηνευμένον. Πάντα χρηματὰ ἢ ἡμῶν, εἴτα νοῦς ἐβίβω ἀυτὰ διεκόμισσε. παρ' οὗ καὶ νοῦς ἐπεκρίθη. καὶ Φησι περὶ αὐτοῦ τὴν μὲν ἐν τοῖς Σίλλοις οὕτω.

Καὶ που Ἀναξαγόρην Φασ' ἔμμεναι ἄλκιμον ἦρα, Νοῦν, ὅτι δ' ἠδῆως αὐτῷ, ὅς ἐξ ἀπίνης ἐπαγαίρας Πάντα συνέσφηκωσεν ἡμῶν τεταραγμένα πρόθεν.

1 Anaxagoras Hegesiboli filius Clazomenius. Simplicius in commentario in lib. Aristote. peripateticis ἀκρότατος. Κλαζομένης μὴ γὰρ, inquit, Ἡγεσίβουλου Κλαζομένης, κωνιάσις τῆς Κιζιχίουσι Φιλοσοφίας. Cicero quæst. Tusc. lib. 1. Praeclarè, inquit, ἀναξαγόρας, quærentibus amicis velleste Clazomenus in patriam, se quid accidisset, afferens. Cic. Simplicius c. 6. b. Aldb. 2. Primitivè materia mentem adiecit. Simplicius eodem, quem supra diximus, commentario, Anaxagoram primum rerum principia constituisse docet, adiecit videlicet principio, quod efficientiam rationem haberet, cum omnes ante eum philosophi unum tantum rerum principium, materiam scilicet vidissent, adiecit igitur materiam mentem. Verba Simplicii de Anaxagora loquentis. πρῶτος, inquit, μετίστωσι τοῖς πρῶτον ἀρχῶν ὄντας, καὶ τὸ ἐλλείποντας αἰτίας ἀειπλόωντες, & reliqua. Cicero de nat. deor. lib. 1. Anaxagoras, inquit, qui necesse ab Anaximene descripsi-

tum item rex nobis acriter imminet, nisi velimus esse tributarii: non quumquam videntur Iones pro libertate omnium cum Medis dimicaturi. Quod si bellum incidat, nulla nobis spes salutis reliqua. Quomodo igitur animo possit Anaximenes quel secretarum rimari, cui jusis aut mortis aut servitutis incumbit metus? Atqui tu Crotonitidis, atque Italici ceteris, gratus atque in pretio es; quem accedunt et ex Sicilia studiofi quisque.

quoniam à Creso deficere nolissent; indein Creso victo, se in ejus fore potestate pollicerentur. quos tamen ille non audivit. Herod. l. 1. c. 15. a. Idem.

ANAXAGORAS.

Ἄναξαγόρας Ἡγεσίβουλου ἢ Εὐβούλου πατρὸς, Κλαζομένιος, Anaximenis fuit auditor. Primus hic materia, quam hyle appellant, mentem adiecit, in principio operis sui fuavi ac magnifica oratione sic scribens; Omnia simul erant, deinde accessit mens, eaque composuit, quamobrem et mens live animus dicitur. Timon hoc ipsum de Anaxagora fatetur, in Sillis.

Nunc ubi Anaxagoras, Mens, est fortissimus heros, Qui mentem subitò, nam mens non defuit illi, Composuisse putat, fuerant que incondita quondam.

1. Anaxagoras Hegesiboli filius Clazomenius. Simplicius in commentario in lib. Aristote. peripateticis ἀκρότατος. Κλαζομένης μὴ γὰρ, inquit, Ἡγεσίβουλου Κλαζομένης, κωνιάσις τῆς Κιζιχίουσι Φιλοσοφίας. Cicero quæst. Tusc. lib. 1. Praeclarè, inquit, ἀναξαγόρας, quærentibus amicis velleste Clazomenus in patriam, se quid accidisset, afferens. Cic. Simplicius c. 6. b. Aldb. 2. Primitivè materia mentem adiecit. Simplicius eodem, quem supra diximus, commentario, Anaxagoram primum rerum principia constituisse docet, adiecit videlicet principio, quod efficientiam rationem haberet, cum omnes ante eum philosophi unum tantum rerum principium, materiam scilicet vidissent, adiecit igitur materiam mentem. Verba Simplicii de Anaxagora loquentis. πρῶτος, inquit, μετίστωσι τοῖς πρῶτον ἀρχῶν ὄντας, καὶ τὸ ἐλλείποντας αἰτίας ἀειπλόωντες, & reliqua. Cicero de nat. deor. lib. 1. Anaxagoras, inquit, qui necesse ab Anaximene descripsi-

4 Παρ' οὗ καὶ νοῦς ἐπεκρίθη. Aliam præter hanc

Hic non modo generis gloria et opibus, verum animi quoque magnitudine clarissimum fuit. Quippe qui univerfum patrimonium nobis sponte concessit. quo cum ab eis infimularetur negligentia, Cur ergo, inquit, nos ipsi non curatis? Demum ab eis profectus, ad speculandam rerum naturam se contulit, rei et publicæ et privatæ omnino negligens: adeo ut cuidam se ita compellanti, Nullam tibi patria cura est? dixerit, Dixigit in calum intendens. Fertur in Xerxis transitu annum ætatis vicefimum egisse, vixisseque annos septuaginta duos. Apollodorum in Chronicis fuisse eum septuagesima Olympiade; septuagesimæque octavæ primo anno defecisse refert. Philopohari Athenis cæperat sub Callia, vicefimo ætatis anno, ut Demetrius Phalerus in Descriptione Principum refert. ubi et

αὐτος εὐγένεια καὶ πλοῦτος διαφέρειν ἦν, ἀλλὰ καὶ μεγαλοφροσύνη, ὅς γε τὰ πατρίδα παρεχάρησε τοῖς οἰκείοις. αἰτιαθεὶς γὰρ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀμελῶν, τί οὖν, ἔφη, οὐχ ὑμῖς ἐπιμελεῖσθε; καὶ τέλος ἀπίστη, καὶ περὶ τὴν τῶν Φυσικῶν θεωρίαν ἦν, οὐ φροντίζων τῶν πολιτικῶν. ὅτε καὶ πρὸς τὸν ἐπιόντα, Οὐδὲν σοὶ μέλει τῆς πατρίδος; Εὐφήμεν, ἔφη, ἐμοὶ γὰρ καὶ σφόδρα μέλει τῆς πατρίδος, δεύξας τὸν οὐρανόν. λέγεται δὲ κατὰ τὴν Ξέρξου διάβασιν εἰκασιν ἐτῶν εἶναι, βαβυλωνίαν δὲ ἐβδωμηκόντα δυο. Φησὶ δ' Ἀπολλοδώρος ἐν τοῖς χρονικοῖς, γεγενῆσθαι αὐτὸν τῇ ἐβδωμηκῶστῃ Ὀλυμπιάδι, τεθνηκέναι δὲ τῷ πρῶτῳ ἐτῷ τῆς ἐβδωμηκῶστῆς ἑγδοῆς. ἤρξατο δὲ Φιλοσοφῆν Ἀθηναῖσι ἐπὶ Καλλίου, ἐτῶν εἰκασιν ὡν, ὡς Φησι Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν Ἀρχόντων ἀναγρα-

causam hujus appellacionis habes apud Plutarchum in Pericle. If. Casaub.

Ex quo etiam mens est appellata. Anaxagoram propter sapientiam mentem cognominatum fuisse tradit etiam Plutarchus in Periclis vita his verbis. Ἀναξαγόρας Κλαζομένης, ἢ οἱ τὸς ἀθηναῖοι νοῦν προσηγόρευον. Aldb.

5 Qui quidem patrimonio suo cessavit. Anaxagoram & Democrium patrimonio sua reliquisse, ut commodius, abjecta rei familiaris cura, philosophari possent, testis est Cicero lib. 5. Tusc. quæst. Aldb. inquit, nisi ita res se haberet, Anaxagoras aut hic ipse Democrius, ægros & patrimonio sua reliquissent, hinc discendat quærentibus amicis delectationi toto se animo dedidissent? Idem.

6 Cum enim ab eis ne negligentem reprehenderetur. Cur igitur, inquit, vos diligentes non estis? Græce sic, αἰτιαθεὶς γὰρ ὑπ' αὐτῶν ὡς ἀμελῶν, τί οὖν, ἔφη, οὐχ ὑμῖς ἐπιμελεῖσθε; Ego veri servato (schemate ammonitionis. & tamen à sententia non distitit scriptoris, quod non semper fieri potest. alioquin, nisi utrunque recte posset, sententiam remissilem, schema autem omnissilem. Idem.

Αναχμῆνης γὰρ οὗτος ὡς ἀμελῶν. Nempe αἰτίαι τῶν ἰατρῶν ἀρίστης, καὶ μέγιστος id est, quod ἄγρος ἀπαιτεῖται Ἐπινοῖα συμπόσιος Ἐπινοῖα τελευτῆς; ut Philostratus, de vita Apollonii primo, exprimit; unde jocus Apollonii, πειράσθαι μάλλιν ἢ ἀνθρώπουσι φιλοσοφῆσαι. hac illam φιλοσοφίαν (scu philosophica circa res suas indifferentiā); magis recalcitras, quam hominibus consuluisse. Magis enim ad publicam utilitatem (sitis labor in locis & temporibus) agros scri, quam passivus temere animalibus exponi. Quid fit ἀναμῆνη γῆ, docendus, opinor, lector non est. Hæc nos hic pluribus, ex Philostrato; sed in Diogenis gratiam, qui & ipse sic quoque, hoc eodem verbo usus, in Cra-

tere loquitur, lib. vi. πῶσαι αὐτῶν Διογῆτι τὸ οὐσίαν μολύβδου ἄσπιαν; que ex Philostrato interpretanda, τὸν οὐσίαν μολύβδου ἀσπίαν. id est, ἀργύρας καὶ μάλλιν τῆ ἰατρῶν αἰτίας, vel ἀσπίαν. Dubito, an faris intellexerint (veteres tamen & illi) qui pro ἀσπίαι, ἀσπίδων, vel κατασπίων substituerunt. Primum enim (Anaxagoras saltem) τῶν πειράσθαι αἰτίαι, postea, expostulantibus amicis, & incuriam obijcientibus, ἀσπίαν. Sed interim nihil vetat etiam Philostrato obiter medicinam fecisse: in cujus verbis, pro καὶ μέγιστος editiones (etiam Parisiensis, Aldinæ raro melior, interdam etiam depravator:) ineptissime exhibent, καὶ καμύδων: quasi Camelis abundasset Græcia, quos nullos ibi, nisi ad spectaculum, videri solitos, certum est; ut exeret testatur Porphyrius, in libris, Περὶ ἀσπίδων: quos (ut & hoc obiter:) ex vetere præstantissimæque versione, pluribus locis à nobis emendatos, publicare, olim consilium fuit. Certè illa interpretatio, locis obscurissimis, & mendosissimis, manū scriptorum codicum defectum supplere, idonea est. Porphyrii verba: ὅτι οὐ καμύδων ἐλλείπονται Ἐλλάδος οὐδὲ τῆς Ἰνδίας, πῶς ἴσως οὐδ' ἄνευ τῶν παρὰ τὰς τῆς Ἰνδίας, ἔφη. &c. Plinius: Caneles, inquit, appetunt raris Orestes, quæcumque duo genera: Bactrianis Ἐ Αττικῆς. Suidas quoque corrigendus, apud quem idem mendat. Met. Casaub.

7 Appellaturus est temporum historiam LXX Olympiade natum esse ait, necesse vero obisse ante prima scripturæ ætatis Olympiade. Vixi hæc Apollodori ratio veritas est, non ergo duos ac septuaginta vixit annos Anaxagoras, ut paulo supra scribit Laërtius, sed duos ac triginta, plus minusve; quod ego procul dubio falsum esse existimo: accedere præfatum auctoritate Plinii, qui lib. 1. cap. 58. Anaxagoram aut septuagesima octava Olympiade vivum fuisse. Aldb. 8 Γεγονέθει αὐτῷ τῇ ἑβδωμηκῶστῃ Ὀλυμπιάδι. Pro-

ἔδον καὶ Ἐυριπίδην, μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ, ἡμετέραν βάλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον ἐν τῷ φαίνοντι. ἀλλὰ καὶ εἰς Ὀλύμπιον ἔλθόντα ἐν δερματίνῃ καβίῳ, ὡς μέλλοντας ὑστὶν καί γενέσθαι πρὸς τὸν εἰπόντα, εἰ τὰ ἐν λαμψακῷ ὀρησται ποτὲ θάλαττα; Φασὶν εἰπεῖν, ἔάν γε ὁ χρόνος μὴ ἐπιλιπθῇ, ἔρατῆρος πατέρις τί γενέσθαι; Εἰς θεορίαν, ἔφη, ἡλίου καὶ σελήνης καὶ οὐρανοῦ. πρὸς τὸν εἰπόντα, Ἐσπερήθης Ἰωνοῦ, Οὐ μὲν οὖν, ἔφη, ἀλλὰ ἐκείνῳ ἐμοῦ. ἰδὼν τὸν Μασώλου τάφον, ἔφη, τὰ Φος πολυτελεῖς λελιθωμένης ἐστὶν αὐσίας εἰδάλων. * πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅτι ἐπὶ ζήνης τελευτᾷ, ἠπανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ἄβυδον καταβασίς. δοκεῖ δὲ πρῶτος (καθὰ Φησι φαβαίριος ἐν παντοδαπῇ ἰστορίᾳ) τὴν Ὀμηροῦ πᾶσιν ἀποφίνεσθαι εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης ἐπὶ πλείον δε προστήνας τοῦ λόγου Μητρόδωρον τὸν λαμψακκῶν, γινώσκοντα αὐτοῦ, ὃν καὶ πρῶτον σπουδάσαι τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν φυσικὴν πραγματείαν. ἢ πρῶτος δὲ ἀναξαγόρας καὶ βιβλίον ἐξέδωκε συγγραφήν.

affert. qua de re quia pluribus Plutarchus differtit verbis, ideo brevitatis causa ejus verba praetermitto. Idem.

23 Εὐριπίδης μαθητὴν ὄντα αὐτοῦ] Vitruvius lib. 11. cap. 1. idem testatur, additque Euripidem ab Atheniensibus philosophum fecerunt fuisse appellatum. Eusebii Praeparat. lib. x. fuit, inquit, Euripides Ἀναξαγόρα διδύμιος, ἢ Pericles ἢ Ἀρχελοῦς: ἐπὶ δὲ ποικίλων μαθητῶν, ὑπὸ τῶν κοινῶν φιλοσόφῳ καλεῖται. Diodorus quoque Siculus lib. 1. docet, in multis cum sequorum esse sum praerceptorum. quoniam ejus scholasticus hoc locis non paucis diligenter observat. ff. Casaub.

Euripidem ejus discipulum.] Euripidem Anaxagorae audirem fuisse tradit Cicero lib. 3. Tusc. quae. ita scribens. Quod autem Theophrastus a docto viro se audivisse dicit. id de seipso loquitur Euripides. fuerat enim audior Ἀναξαγόρας. Aldob.

24 Χρονίος βάλον εἰπεῖν τὸν ἥλιον] Vide, si lubet, Apollonii scholia in illum versum libri primi, Nicias ἐξ ὁμοῦ δεικνύει ὁμοίᾳ ἰακῶτα. Similis est locus in Oreste, ubi fit ait Electra.

Μέλιμος τὸν οὐρανὸν κρίνει χροῖος
Τιταμίως ἀσπυγίαι
Πύραμο ἀλλοτρι χροῖαίαι, φρερίαι
Διαινοῖ βίβλος ἐξ Ὀλύμπου.

[Ubi etiam videt Scholiaffen, & Pindari ad primum Olympicarum. Idem Euripides in Phaethonte ra-

am Euripidem ipsius discipulum, solum in Phaethonte fabula auream globam appellasse. Profectum quoque in Olympiam, sereno et lucente caelo sedisse pellicea indutum veste, quasi brevi eruptura pluvia; sicque contigisse. Percontanti, an Lampsaeceni montes mare essent aliquando futuri? dixisse ferunt, Ita sane, nisi tempus defecerit. Rogatus cuius rei causa natus esset? Inspeciendi, inquit, caeli, et solis et luna. Dicenti cuidam, Atheniensibus privatus es? Non ego illis, ait, sed illi me. Cum vidisset Mausoli sepulcrum, Monumentum, inquit, pretiosum, in lapide conversarum divitiarum imago est. Indignanti cuidam a moleste ferenti, quod in alieno solo moretur, Bono, inquit, esto animi. Similis enim videtur in infernum descensus est. Videtur autem, ut Phavorinus in Omnimoda Historia testatur, primus Homeri poema, de virtute et justitia compositum esse dixisse, multumque Metrodorum Lampfacenum, familiarem suum, ad eam opinionem contulisse. Quem in his etiam, quae ad naturae historiam attinent, constat poetam fuisse in primis studiosum. Primus autem Anaxagoras librum a

dios Solis dixit χροῖας φλόγα. vide Strabonem lib. 1. ff. Casaub.

25 Περίους ενδύτην ἀσέδισσε quasi summa pluvia.] Aelianus lib. 7. de Animal. cap. 8. hoc idem de Anaxagora confirmat. ac propterea cum maxima admiratione a Graecis affectum fuisse tradit his verbis. ἰδὲ λυμνία δὲ ἐπιμύον Κραξαγόρας ἐν διφθέρῳ καὶ ἀστὴν τὰ δόματα, ἐπιβλαπῶντος νεῖτου τὸ ἰλλυκεῖον πᾶσι ἡδὲ, καὶ βέλτερον καὶ ἡ κατὰ τὸν ἀστρονομίῳ φύσει ἐκπαύει. Aldob.

26 Ἀθηνῶν] Legitur etiam cum interrogatione, ἢ περὶ τῶν Ἀθηνῶν, Henr. Steph.

27 Ὑπόμνημα ἴσχυρι, ad inferos tantumdem est descendit.] Graece, πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἰσχυρὴ ἐστὶν ἡ εἰς ἄβυδον καταβασίς. Videtur Laërtius a Ciceroe Tusc. quae. lib. 1. locum istum transulisse. Verba Cicerois sunt: Praeclare Anaxagoras, qui cum Lampsaeci potestatem, quarantibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, se quid accidisset, afferri? nihil necessesse est, inquit, ὑπόμνημα ἴσχυρι ad inferos tantumdem via est. Aldob.

28 Πρῶτος δὲ ἀναξαγόρας καὶ βιβλίον ἐξέδωκε συγγραφήν.] Putari olim ex illis Plutarchi in Nicia, ὃ γὰρ πρῶτος καθίσταται γὰρ πάντων, καὶ βοηθῶντα τοῦ πᾶσι εὐδαιμονίας καταναγκαίαι καὶ σκιάς, λέγοντις γράφειν κατὰ νόμον ἀναξαγόρας; legendum esse hic quoque βιβλίον ἐξέδωκε, συγγραφεὶν περὶ σιδήρου, nam quia mox sequitur, φορεῖ δὲ Σιδήρου, potuisse similitudi-

se scriptum edidit. Enimvero sub principe Dimylo cecidisse de caelo lapidem, Anaxagoraeque tum dixisse, caelum omne ex lapideibus esse compositum, ac vehementi circumitu consistere, aliis remissius lapsurum, Silenus in primo historiarii auctor est. Varia de hujus historiarii auctor est. Nam in Successionibus Philosophorum tradit Socion, a Cleone impietatis accusatum, quod solum candentem dixerit laminam, ac pronitus igitur: defensum autem a Pericle discipulo, quinque talentis multatum, exilioque damnatum fuisse. Porro Satyrus in Vitis, a Thucydide accusatum ait, quod hic contraria Pericli in Republica administratione sentiret: neque impietatis modo, verum et prodigionis, absentemque morti addictum. Et cum illi renuntiata esset, et damnatio sua, et filiorum mors, de damnatione dixisse, Lampridem adversum illos atque se ex aequo naturam tulisse sententiam. de filiorum autem morte, Sciebam me genuisse mortales. Alii hoc ad Solonem referunt, alii ad Xenophontem. Hanc autem manibus etiam propriis sepelivisse liberos Demetrius Pha-

Φησὶ δὲ Σειληνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἰστοριῶν, ἐπὶ ἀρχόντος Διμίλλου λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν. * τὸν δὲ ἀναξαγόραν εἰπεῖν, ὡς ὁλος ὁ οὐρανὸς ἐκ λίθων συγκοιστοῦ τῆ σφοδρᾷ δε περιδιήσει συνεσταθῆναι, καὶ ἀνεβήτα κατενεχθήσεται. ** περὶ δὲ τῆς δικῆς αὐτοῦ διάφορα λέγεται. Σωτῆρον μὲν γὰρ Φησιν ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν φιλοσόφων, ἢ ὑπὸ Κλέωνος αὐτὸν ἀσεβείας κριθῆναι, διότι τὸν ἥλιον μέδρον ἔλεγε διαπυρρον ἀπολογουσαμένου δε ὑπὲρ αὐτοῦ Περικλέους τοῦ μαθητοῦ, πέντε ταλάντοις ζημιωθῆναι καὶ φυγαδευθῆναι. Σάτυρος δ' ἐν τοῖς βίαις ὑπὸ σοκκιδίδου Φησιν εἰσαχθῆναι τὴν δίκην, ἢ ἀντιπολιτενταμένου τῷ Περικλεῖ. καὶ οὐ μόνον ἀσεβείας, ἀλλὰ καὶ μηδισμοῦ, καὶ ἀπόντος καταδικασθῆναι θανάτου. * ὅτε καὶ ἀμφοτέρων 13 αὐτῶ προσαγγελθέντων, τῆς τε καταδικῆς καὶ τῆς τῶν παιδῶν τελευτῆς, ἐπιπέει, περὶ μὲν τῆς καταδικῆς, ὅτι ἄρα κώκεινον κώμου πάλαι ἢ Φίλωνος κατενεχθήσεται. περὶ δὲ τῶν παιδῶν, ἢ ὅτι ἦν αὐτοῦς θνητοῦς γεννήσας. οἱ δὲ εἰς Σόλωνα τοῦτο ἀναφέρουσιν. ** ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφῶντα. τοῦτον δὲ καὶ βιάσθαι τοῖς ἰδίοις χερσίν αὐτοῦς Δημήτριος

nem vocem huic loco fraudi fuisse, ut aliis curiosis evenit. Juvr quod Graeci tradunt Pherecydem primum ἔξηλθαι συγγραφήν, ut ait Suidas in Ἐκκαῖος, verumtamen nihil mutari debet, neque ullum hic mendum inest. Non enim id quod Plutarchus, dicere voluit Laërtius, sed quod Clemens, quum ait Stomat. libro primo: αὐτὸ ἀναξαγόρας ἠγοροῦσθαι, Κλαύδιος, πρῶτος δὲ γραφῆναι ἰδιώτην βιβλίον ἰστοροῦν. ff. Casaub.

29 De illius autem iudicio varia sentuntur.] Si Plutarcho credimus, neque accusatus, neque condemnatus est Anaxagoras, sed a Pericle propter periculi suspitionem urbe emissus, quae res scriptoribus fortasse ausam dedit, ut non ex urbe discessisset, sed exilio affectus folio Anaxagoras ab eis dicerent. Prudenter ergo Laërtius, qui quam varia de ejus iudicio a variis traduntur, legentes admonuit, quae vero ab unoquoque tradentur, non praetermisit. Plutarchi verba sunt in Periclis vita, quibus Periclem de Anaxagora sollicitum, propter legem a Diopitide ad populum latam, cum emisset Athenis offendit, καὶ ψέψασθαι, inquit, Διοπίτηος νόμον ἐπὶ ἀρχαῖς ἡλικίας τοῦ τὰ θία μὴ κοινῆσαι, ἢ λόγου περὶ τῶν ματαίῳν ὑδάτων, ἀπερὶήματος ἐν Περικλεῖ δὲ ἀναξαγόρου τὸν ὀπίσσω, & paulo post. ἀναξαγόρας δὲ φησὶ βιβλίον ἐξέδωκε καὶ ἀπειρημένον ἐκ τῶν πάλαι. Aldob.

30 Eum a Cleone impietatis accusatum.] De hoc

Cleone, Periclis hoste, qui ex ejus ad populum invidia, conaretur de illius dignitate potestatem quam maxime detrahere, mentionem facit Plutarchus his verbis in Periclis vita. ἐπιφύσει δὲ καὶ Κλεῶν ὅτι διὰ τῆς πρὸς ἑκείνου ἰσχυρῆς τῶν παλαιῶν, περιήματος ἐκ τῶν δημοσίων, &c. Idem.

31 Qui adversarium erat in rep. Pericli partium.] Thucydidem adversa factionis Pericli fuisse testificatur Plutarchus in Periclis vita, qui Thucydidem ab eorum ejectione e civitate, & contrariam factionem de republica sublatam scribit. Erat autem Thucydidēs Cimonis affinis, tribu Allopea, opturam studis, adversarius Periclis potentem de industria constituit, quorum opes a Pericle, apud populum gratiosius immittunt fuerant. Plutarchus in vita Periclis. c. 54. a. &c. 55. a. Idem.

32 Sciebam me illos genuisse mortales.] Cicero quae. Tusc. lib. 3. de Anaxagora verba faciens, Quem inquit, ferunt, nunciata morte filii, dixisse, Sciebam me genuisse mortalem. & eodem lib. paulo infra. Et Anaxagoras inquit, Sciebam me genuisse mortalem. Aelian. lib. 4. var. hist. cap. 2. Idem.

33 Ἄλλοι δὲ εἰς Ξενοφῶντα.] Vide Valerium Max. lib. v. extremo. Aelianum Var. 111. cap. 11. ipsumque Diogenem in Xenoph. Quae autem verba Laërtius Anaxagorae tribuit, ea Aelianus Xenophontis, & contra. Plutarcho multis locis cum Diogene convenit. ff. Casaub.

Φησὶν ὁ φασματικὸς ἐν τῷ περιγῆρι. Ἐμμίππος δ' ἐν τοῖς βίοις Φησὶν, ὅτι καθερχθὴ ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ τῆν ἡμέραν. Περικλῆς δὲ παρελθὼν εἶπεν, εἰ τίς ἐχουσι ἐγκαλεῖν αὐτῷ κατὰ τὸν βίον, οὐδὲν δὲ ἐπιπτόντων, καὶ μὴ ἐγὼ, εἶφη, τοῦτου μαθηθῆς εἰμι. μὴ οὐκ διαβολαῖς ἐπαρθέτες ἀπακτείνητε τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐμοὶ πισθίνετε ἀφ' ἐτε. καὶ ἀφείθη. οὐκ ἐνεγκὼν δὲ τὴν ὕβριν, ἑαυτὸν ἐξήγαγεν. * Ἰεράνυμος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σοφιστικῶν ὑπομνημάτων Φησὶν, ὅτι ὁ Περικλῆς παρήγαγεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, διέρρηκτάτα καὶ λεπτόν ὑπὸ νόσου, ὥστε ἐλέω μάλλον ἢ κρίσει ἀφείθη. καὶ τὰ μὲν περὶ τῆς δίκης αὐτοῦ ταυτά. ἔδοξε δὲ πῶς καὶ Δημοκρίτῳ ἀπεχθῆς ἐσχηκέναι, ἀπαυχάν τῆς πρὸς αὐτὸν νοολογίας. καὶ τέλος ἀποχωρήσας εἰς Λάμψακον, αὐτῷ κατῴτρειβεν. ὅτε καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς πόλεως αἰχμαζώντων, τί βούλεται αὐτῷ γενέσθαι; * Φάνας, τοῖς παιδῶς, ἐν ᾧ ἀν' ἀποθανῆ μὴ κατὰ ἐὸς παιῶν συγχωρεῖν. καὶ φυλάττεται τὸ ἔθος καὶ πῦν. * τελευτήσαντα δὲ αὐτὸν ἐθαψαν ἐν τῷ μίμω εἰς Δαμψακῆν, καὶ ἐπέγραψαν.

15 πῦν. * τελευτήσαντα δὲ αὐτὸν ἐθαψαν ἐν τῷ μίμω εἰς Δαμψακῆν, καὶ ἐπέγραψαν.
 16 Ἐνθαδὲ, πλείστον ἀληθείας ἐπὶ τέμμα περὶ τῆς οὐρανόθεν κόσμου, κείται Ἀναξαγόρας. ἔστι καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν, Ἡέλιον πυρῶντα μύδρον ποτὲ φάσκον ὑπάρχειν. καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας.

17 Ἄλλ' ὁ Φίλος Περικλῆς μὲν ἐρύσατο τοῦτον, ὁ δ' αὐτὸν ἐξάγαγεν βίόντων, μαλθακῆς σοφίης.

14 Φάνας τοῖς παιδῶς, &c.] Vide Plutarchi πολιτικὰ παραγόμενα. Idem.
 15 Ἐνθαδὲ πλείστον ἀληθ.] Ἐνθαδὲ ὁ πλείστον. Idem. Ἡεπιτάριον habes idem apud Elianum lib. 1. var. hist. cap. ultimo: quo loco scribitur geminas ei quoque aras positas fuisse, quarum altera Mentis, altera Veritatis esset. Aldob.
 16 καὶ ἐπὶ τῷ πῦν.] Pro αὐτῷ γερουσίαν, cum spiritu aspecto, pro ἰατρῶν: sicut etiam paullo ante habet ἑαυτὸν ἐξήγαγεν, quam prius legatur αὐτὸν ἐξήγαγεν, eodem quo hic errore. Interpretes certe, licet αὐτὸν legisse videatur, genus hoc loquendi minimè adsequutus est: quippe qui reddidit, Ac sponte ante descessisse: quum debuisset reddere, Ac mortem sibi concessisse. Dicitur enim ἐξήγαγεν αὐτὸν seu ἑαυτὸν, (subaudiendo genitivum τοῦ βίου, vel τῆς ζωῆς) Quis scriptum ἐ νῆτα ἐδούει, interpretatio ad verbum. In epigrammaticis quoque interpretatione expressa significatio horum verborum non fuit: ubi tamen aliquam viciniam injuriam factam ejus auctori existimo. Idem.

lercus in libro de Senectute testatur. Porro Hermippus in Vitis, carcere includum addiditque morti tradidit. Periculum verò perceptatum, An vitam ejus in aliquo criminarentur? cum nullum et-crimen impingi comperisset, dixisse, Atqui ego discipulus istius sum. Nolite igitur iniqui celuminiis induiti illum perdere, verum mihi potius obtemperate, liberumque abire permittere; sicque factum esse. Hanc tamen illum injuriam ægrè tulisse, ac spontè inde vita decessisse. * Verum Hieronymus in secundo Commentariorum Variorum, Periculum asserit illum adduxisse in judicium, incertis grellibus nutantem, et præ nimia ægritudine confectum macie, misericordique judicium potius, quàm quòd innocens fuerit inventus, dimissum esse. Tam varia de ipsius damnatione inter auctores minimè obscurus habetur opinio. Nec defuere qui existimarent illum Democrito insecutum fuisse, quod ab illo non fuerit admittus in colloquium. Lampfacum postea profectus, illic diem suum obiit. ubi rogantibus eum principibus civitatis, Numquid fieri mandaret? jussisse ferunt, ut pueri quotannis quo mense descessisset, ludere permitterentur, fervarique et hodie consuetudinem. * Defuncto igitur Lampfaceni honorificè jussa persolverunt, ejusque tumulum epigrammate illustraverunt.

Hic situs ille est, cui rerum patere recessus, Atque arcana politimaginus Anaxagoras. Est et nostrum in eundem: Candentem ferri massam Phæthontia putavit Quondam, et ob id morti addidit Anaxagoras. Hunc tamen incolentem Pericles servavit; at ille Rursus ob invisam perdidit institiam.

18 ἄλλοι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀναξαγόρας, ὧν ἐν οὐδενὶ πάντα ἄλλ' ὁ μὲν ἦ ῥήτωρ Ἰσοκράτους. ὁ δ' ἀδριαντασιεύς, οὗ μνημηται Ἀντίγονος. ἄλλος, γραμματικὸς Ζηνοδοτέως.

Fuere et tres alii eodem nomine: in quorum nullo fuere omnia. Primus orator ex Ifostratis discipulis, Statuarius alter, cujus meminit Antigonus. Tertius grammaticus, Zenodoti discipulus.

γενέσθαι δὲ καὶ ἄλλοι τρεῖς Ἀναξαγόρας, ὧν ἐν οὐδενὶ πάντα ἄλλ' ὁ μὲν ἦ ῥήτωρ Ἰσοκράτους. ὁ δ' ἀδριαντασιεύς, οὗ μνημηται Ἀντίγονος. ἄλλος, γραμματικὸς Ζηνοδοτέως.

enim scripsisse. Hinc vitam incolentem Pericles servavit. Tunc autem verbum Perdidi, non habens quo referatur, ad accusativum illum commodò referetur. Henr. Steph.

17 ὧν ἐν οὐδενὶ πάντα.] Id est; qui non nancii omni. Aldobrandinus: quorum in nemine omnia. nec melius Ambrosius. Mer. Casaub.

ARCHELAUS.

ἈΡΧΕΛΑΟΣ.

16 Archelaus Athenienfis, five Milesius, patrem habuit Apollodorum, five ut quidam scriplere, Mydonem; Anaxagoræ discipulus; et Socratis magister fuit. Primus hic ex Ionia Physicam philosophiam Athenas invexit, et appellatus est physicus, quod in eum quoque philosophia desierit naturalis, Socrate moralæm introductente. Quamquam ne hic quidem ethicae radis fuisse videatur. Namque de legibus philosophatus est, et de honesto et aequo. Porro Socrates, quod hæc ab illo sumpta propagaverit, invenisse putatus est. Dnas esse generationis causas assererat, calidum et frigidum. Animalia de limo nata. Justumque et turpe non naturæ constare, sed lege. Hac autem ratione nitèbatur. * Liquentem calore aquam, quâ in igneam naturam consistit,

17 Ἀρχέλαος, Ἀθηναῖος, ἢ Μιλήσιος, πατὴρ Ἰσοκράτους, ὡς δὲ τινες, Μυδωνος, μαθητῆς Ἀναξαγόρου, διδασκαλὸς Σωκράτους. Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς ἰωνίας τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν μετέγαγεν Ἀθήνας, καὶ ἐκλήθη φυσικός, ἵνα ἵνα ἔληξεν ἐν αὐτῷ ἡ φυσικὴ φιλοσοφία, Σωκράτους τὴν ἠθικὴν εἰσαγαγόντος. εἰς δὲ καὶ οὗτος ἀναστῆαι τῆς ἠθικῆς. καὶ γὰρ περὶ νόμων πεφιλοσόφηκε, καὶ καλῶν καὶ δικαίων, παρ' οὐ λαβὼν Σωκράτους, τῷ αὐτῶν εἰς τὸ εὖ εἶναι υπεκλήθη. ἔλεγε δὲ δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως θερμὸν καὶ ψυχρὸν καὶ τὰ ἔσθια ἀπὸ τῆς ἰλύος γεννηθῆναι. καὶ τὸ δίκαιον εἶναι καὶ τὸ αἰσχροὸν οὐ φύσει, ἀλλὰ νόμῳ. ὁ δὲ λόγος αὐτοῦ οὕτως ἔχει. * τρικόμενον φησὶ τὸ ὕδωρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ, 17

1 Μυδωνος] γγ. Μυδωνος. Henr. Steph. Μυδωνος] Suid. Μυδωνος. H. Casaub.
 2 Discipulus Anaxagora fuit, Socratis magister.] Sic etiam Cicero lib. 1. lib. Phys. καὶ Ἀρχέλαος, inquit, ὁ Ἀθηναῖος, ἢ καὶ Σωκράτους συγγενὴς φησὶν, Ἀναξαγόρου μαθητῆς. Aldobrand.
 3 Οὗτος πρῶτος ἐκ τῆς ἰωνίας τὴν φυσικὴν φιλοσοφίαν μετέγαγεν Ἀθήνας.] Archelaus hic discipulus fuit Anaxagoræ: hunc Athenis docuisse Pericles, quare non satis intelligo quod ait his verbis Diogenes. Clemenis alter & verius. Anaximenei, ait, successit Anaxagoras: οὗτος μετέγαγεν ἀπὸ τῆς ἰωνίας Ἀθήνας τὴν φυσικὴν τῶν ἀσχημάτων φιλοσοφίαν. Observe fæpe memini apud veteres scriptores, duos pluresque interduum aliquid narrare profus diversè: quum tamen ex eodem fonte omnes hauserint, & eundem auctorem sequantur: sed quem alius alio diligenter legit: aut cuius verba alius alter percepit. Idem pot factum isto loco, nam quod de Anaxagora verus quidam scriptor dixerat, id Laertius de Archelaus dicitur.

lao malè cepit: fortasse autem & codicibus usus parum correctis. H. Casaub.
 4 Et physicus vocatus est, quod in eo philosophia naturalis desierit.] Idem Cicero loco supra citato. Sed ab antiquis, inquit, philosophia usque ad Socratem, qui Archelaum Anaxagoræ discipulum audierat, nuncurri motusque tractabantur. Et unde omnia orientur, quòve recederent, studioseque ab his studium magnitudines, intervalla, causas inquirebantur. Et cuncta calculata. Socrates autem primus philosophiam deoceanis in celo, & reliqua quæ sequuntur. Aldob.
 5 Rursum autem ortus duo esse videtur aeternas, caliditatem & frigiditatem] Simplicius in 1. lib. Phys. Archelaum videtur in his numerare, qui initia rerum corporea, multitudinem infinita esse staturerunt, unum tamen initium corporis expere esse dicentem: quum fuit Anaxagoræ magistri ejus opinio: cui tamen aliquid etiam adheisse inquit Simplicius his verbis. Αρχέλαος ἐν τῷ πῦν ἰδὼν, τὰς ἀρχὰς δι τῶν αἰσθητῶν ἰδόντων ἐκ τῆς Ἀναξαγόρου, οὕτως μὲν αὐτὸν ἀπείρου τῶν πλῶτων καὶ ἀπειρογενῆς τὰς ἀρχὰς λέγοντος. Idem.

λέγει δὲ τοῦτο καὶ ἰδομένους ἐν τοῖς περὶ τῶν Σωκρατικῶν. καὶ * πρῶτος περὶ βίου διελέχθη, καὶ * πρῶτος φιλοσόφῳν καταδικασθεὶς ἐτέλευτα. Φησὶ δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης ὁ Σπινθάρου καὶ χρηματίσασθαι * τίνετα γούν τὸ βαλλόμενον κέρμα ἀφείρειν. * εἴτ' ἀναλώσαντα, πάλιν τίνετα. Κρίσινα δ' ἀναστήσας αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, καὶ παιδεύσαι, τῆς κατὰ ψυχὴν χάριτος ἐρασθέντα, Δημήτριος φησὶν ὁ Βυζάντιος. * γούντα δὲ τῆν φυσικὴν θεωρίαν μὴδὲν εἶναι πρὶς ἡμᾶς, τὰ ἠθικὰ φιλοσοφῆν ἀρεταί, ἐπὶ τῆ τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. * κἀκείνα δὲ φάσκων ζητεῖν.

* Ὅ, ττι τοὶ ἐν μεγάρουσι κἀν τ' ἀγαθὸν τε τίτυκται.

πολλὰκις δὲ βιωτικότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κενδυλίεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, τὸ πλέον τε γελᾶσθαι καταφρονούμενον καὶ πᾶντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικάνως. * ἔθεν καὶ λακτισθέντα, ἐπειδὴ ἤνεσχετο, τινὲς βαυμάσαντος, εἰπεῖν, εἰ δὲ με ὄνος ἐλάκτισε, δίκην

Aristophanis fabula, in qua iustus & iniustus sermo introducitur, inter se ligantur. Illi certe versus maxime Socratem videntur tangere, qui sub Strepsiadæ persona protulerunt, εἴτι διδασκαύς, ἀργύριον ἢ τί δόξα; λήγουσ' ἡμᾶς καὶ δίκην κἀκείνα. Aristoph. Nubolis 64. Idem.

11. *Primum etiam de vita differuit.* De vita, id est de his, quæ ad bene beatæque vivendum pertinent, quod idem Cicero confirmat, cum eum primum philosophum esse aplo devocavisset scribit, & in urbibus ac domibus collocavisset. Idem.

12. *Primumque philosophorum peritū condemnatus* i nam Xen. Eleates, qui sexaginta nona floruit Olympiade, multis annis antequam Socrates nasceretur, ipse quoque a Nearchō tyranno comprehensus, & in vincula conclusus, supplicio affectus est, propterea quod adversus eum conjurasset. An illud iudicium non est appellandum, quod Tyrannus instituit? Idem.

13. *Tribuitur αὐτὸ τὸ βαλλόμενον κέρμα ἀφείρειν, ἔπειτα ἀναλώσαι, καὶ πάλιν τίνετα.* Aldobrand. Ergo, ὁ ἀπονομιζόμενος συνέλαβεν αὐτὸν ἐπιπέσειν. Ὁ δὲ ἐπιπέσειν ἔπειτα ἀπονομιζόμενος συνέλαβεν. Nemo hæc intellegeret nisi in Noxiis. sed levi fundamentō nixus, ad Matris Idææ famulus referret. Non intellegit τὸ βαλλόμενον, [pro καταβαλλόμενον] κέρμα, operæ vel servitii mercedem hic significare: & πάλιν, pro facere & operari.

idipsum in libris, quos de Socraticis scripsit, asserente, primumque de vitæ ratione differuit. ac primus philosophorum damnatus moritur. Ait autem Aristoxenus Spinthari filius, pecuniam illum ex artis professione ad necessarium victum congregare solitum. Postquam igitur arcuâ collegisset pecuniam quæ daretur; consumit autem eâ, rursus posuisse. Ceterum Critonem eum ab officina subduxisset ministrario, et erudivisset, gratiam animi ipsius admiratum, Demetrius Byzantium auctor est.

* Animadvertens autem naturalæ speculationem ad nos non admodum pertinere, de Morali disciplina philosophari incepit, et in officinis, et in publico quotidie: idque inquirendam hortabatur.

Quid tibi in edibus præsum am bonum fuerit. Sæpe verò inter loquendum, agente id orationis vehementia, talitrum ferite folebat, et crines vellere, ita ut a perisifque rideretur, habereturque despectus, quæ tamen omnia ferebat æquo animo. Unde et cum fuisset à quodam calce percussus, admirantibus illius tolerantiam dixit: Quid enim si me asinus calce impe-

ser operam suam alicui mercede addicere, olim famulæ fuisse: unde & ὄνος & ἔθνος in usu vulgari. Ita ex Palladio antiquo Grammatico, in Commentario, De Logica Socratica, dudum nobis observatum. Mer. Casaub.

14. *Conspicitur eum sibi se coluisse.* Græcæ, τὸ βαλλόμενον κέρμα ἀφείρειν, ita loquutus est Cicero lib. 2. de legibus. Præter Idæam, inquit, matrem famulus, esse que iusti debuit, ne quis strepet cogito, nihil potuit exprellere Græco. Aldob.

15. *Κρίσινα δὲ φάσκων ζητεῖν.* Aristippo hoc tribuit Eusebius Ecl. vii. περὶ 4. lib. 1. Sed & Gellius & alii constanter, Socrati. Vide lib. 6. in Menedemo. Id. Casaub.

16. *Quidnam in domibus matrem benevolum esse.* Huius sententiam verius expresse Cicero Tusc. quart. lib. 1. 230. a. Socrates, inquit, primus philosophum devocavit in celo, & in vobis collocauit. Et in domo etiam introiecit. Et cogit de vita & moribus. vobisque bonis & malis quaerere. Idem lib. 1. quart. Acad. quoque confirmat, idem fere verbis. Socrates, inquit, mihi videtur, id quod constat introiecit, primus & rebus occultis, & ab ipsa natura involutis, in quibus omnes ante eum philosophi occupati fuerant, avocavit philosophum. Et ad vitam communem adduxit. ut de virtutibus & vitis, omninoque de bonis rebus & malis quaereret. Aldob.

17. *Quæritur calce percussus, admittente quidem.*

isset, num illi diem dixisset? Hæc Demetrius. * Peregrinatione verò illi opus non fuit, quemadmodum plurimis, nisi cum militare incumberet. Alias enim semper eodem in loco manens, contentus cum familiaribus, ac ludiciosis disputabat. Nitaturque summo ingenii acumine, non tam illorum sententiam refellere, quam ipse quid verum esset, invenire. Fertur cum Euripides ei legendum Heracliti opusculum dedisset, rogaretque quid sibi videretur, dixisse, Ea quidem quæ intellexi fortia sunt: puto item et quæ non intellexi: verum Delio quoriam maiore indigent. Cura illi vehemens fuit corporis exercitationis, eratque præclari habitus. Denique ad Amphipolim armatus militiam secutus est, atque prælio commisso circa Delium, lapsum equo Xenophontem apprehendit, atque servavit. * Ac fugientibus non Atheniensibus ceteris, ipse lento passu abibat, sepe clam retrospectis, et ulcisci paratus, si quis se invadere tentasset. Militavit et in Potidæam per mare. Nam pedibus minime licebat, obstitente bello, quo tempore nocte tota in uno habitu permanisse tradunt. Et cum in ea expeditione fortissime pugnasset ac vicisset,

Idem Socratis dictum citat Plutarchus in libro, περὶ παιδων ἀγωγῆς, & quidem iisdem fere verbis quibus Laertius. Σωκράτης μὲν γὰρ, inquit, λακτισθῶντος αὐτοῦ κενδυλίου θρασύως μάλα καὶ βέλους, τοῦ ἀμφ' ἑστῶτος ἡμῶν ἀγκυρανοστήτας καὶ σφαιροστότας, αἱ καὶ εὐπρεπῆ αὐτῶν ἦσαν, ἀπὸ φροσύνης, καὶ ἐπὶ ἐπιπέσειν ἐλάκτισται τοῦτον ἕξασται αὐ; Est tamen, ut videt, aliqua inter utrumque scriptorem differentia. Idem.

18. *Ἐστρατεύσατο γούν ἐπὶ Ἀμφίπολιν.* Quæcumque hic de Socratis militia dicuntur, licet à gravissimis auctoribus tradita fuerint, (unde hæsit et Laertius) falsa tamen esse omnia, docet Athenæus libro quinto: cum hæc assille est hæc quidem in parte assentiri: quum hæc à Platone, Xenophonte & Antithene, iis temporibus florante scripta, quibus vix ac ne vix quidem hæc assille est, eos auctores fuisse hæc fingere, ac præter omnem veritatem Socrati hæc hæc: nihil inquitquam veritas, de rebus que sua memoria contigerant, impudentissime apud eos qui rei veritatem non poterant ignorare mentiri. Vide Helianum. Id. Casaub.

19. *Ἐστρατεύσατο οὐδ' ἐπὶ Διόδοιο, καὶ ἐπὶ Ἀμφίπολιν, καὶ ἐπὶ Ποτιδæαν.* Aldob. *19. In ea pugna, quæ ad Delium commissa est.* Idem anno primo octogesimo nonæ Olympiadi, Atheniensis à Bœotis duce Pantheate prælio victi, Delium, quod eodem anno duce Hippocrate expugnaverant, amittunt. Idem.

20. *Διόδοιο ἐπὶ Ποτιδæαν.* Hoc est, ἀνίστατο τοῖς ὄμοις αὐτοῦ, καὶ ἔσπευσε ἐπὶ Ποτιδæαν ἵνα ἐπιπέσειν αὐτῷ. φησὶ Strabon in eadem hist. lib. ix. Id. Casaub. *21. Καὶ τὴν ἀμύνεσθαι.* Interpres, ulcisci cupiens, legit θεῖον. Idem.

22. *Μιλίτωνος ναυτικῆς μετὰ Ποτιδæαν.* Potidæam obsidire Atheniensis cœperunt Antiochide Archonte anno secundo sextæ & octogesimo Olympiadis, cuius obfessione per sex annos fere continuata, Potidæate tandem Archonte Epaminonda, sive Lysimacho, anno quarto Octogesimo Septimæ Olympiadis, Agnoni Atheniensium duci se dedunt. Helian. lib. 1. de var. hist. cap. 17. de Socratis militia loquens, sic ait. Ἐστρατεύσατο οὐδ' ἐπὶ Διόδοιο, καὶ ἐπὶ Ἀμφίπολιν, καὶ ἐπὶ Ποτιδæαν. Aldob.

23. *Ὅτι καὶ μίνας, &c.* Gellius longe aliter: Strabo solum dicitur Socrates peritiam suam perdidit atque perire, & summo lucis ortu ad soltem alterum orientem incontinens, immobiliti, hinc in vestigiis. Et tunc acie oculi eundem in locum directis, cognovit quodam itaquam quodam recessu mentis atque animi à corpore. Id. Casaub.